

Frank Buchman är hjärta och hjärna i Caux

Konferensdeltagare vid diskmaskin djärvt och klokt grepp

(Från V-K:s utsände medarbetare.)

Provet på Caux är vad vi gör när vi kommer hem!" Detta uttalande av en framstående tysk gäst vid världskonferensen för moralisk upprustning träffar rätt i prick. Det är lätt att fångas av en samarbetets och samförståndets anda, när man i en angenäm miljö möter idel vänlighet från av den goda viljan inspirerade konferensdeltagare. Frågan om den märkliga andliga rörelse, som under Frank Buchmans personliga ledning under denna sommar haft sitt högkvarter i Caux i Schweiz, skall förmå avsätta direkta spår i form av "världsförbättring", det får tiden och erfarenheten så småningom besvara.

Det kan vara på sin plats att i denna tredje artikel om konferensen i Caux redogöra för några personliga intryck av moralisk upprustnings hjärna och hjärta, Frank Buchman. Alla vet att han är oxfordrörelsens grundare men mycket mera vet man just inte. Alla vet inte att grupprörelsen på förhållandevis kort tid växt som trons senapskorn och funnit sin aktuella och av det kristliga världsläget påverkade form i moralisk upprustning, eller Moral Re-Armament (MRA). Utom den hela sommaren pågående konferensen i Caux i Schweiz har rörelsen också ett liknande ehuru något mera anspråkslöst högkvarter på amerikansk botten.

Allt detta bygger på tro, brinnande hängiven tro, personligt tjänande och hart när ofattbar offervilja. När man skall administrera en tremånaderskonferens med tusentals deltagare på två jättehottel och ett mindre, så rör man sig inte med småslantar precis. Det uppgavs att bara de löpande kostnaderna i Caux uppgingo till cirka 25,000 schweizerfranc om dagen.

Och det berättades, att det en gång hade hänt att man vid ett överslag av tillgångarna hade bara så mycket att det nätt och jämnt räckte att klara frukosten. Men det som saknades flöt in, och konferensen gick vidare. Det bör påpekas, att rörelsen inte hyrt in sig på hotellen i fråga utan att de äro av rörelsens schweiziska anhängare köpta och som gåva ställde till Frank Buchmans och rörelsens tjänst. Och vidare kommer gåvor i pengar och andra former från nästan hela världen.

Under mitt besök spreds en dag ett dödsbud vid konferensen. Den oväntat bortgångne var en 84-årig engelsk brigadgeneral Caulfield, som efter sin kontakt med rörelsen skänkt den hela sin förmögenhet och sedan tillbringat sin tid med att tjäna den och vinna människor för dess ideal. Endast ett par dagar före hans död kunde man ha hittat honom i det frivilliga disklaget i Mountain Hous köksregioner sida vid sida med en fransk företagsledare, en tysk politiker, ett finskt lantbruksråd och en svensk direktör. Eller kanske i inträngande och förstående samtal med unga konferensgäster om "budskapet från Caux". Säg vad man vill — det var en livs-epilog med resning och stil, värdig en sann brittisk gentleman.

Det var ett exempel bland många. Med så starka egna vågar går MRA-rörelsens ström genom det vida människohavet. Och eftersom det andliga alltid är knutet till det personliga, låt oss återvända till Frank Buchman och hans betydelse, så som Caux-besöka-

ren i en hastig vändning hinner se och uppfatta. Det hör icke till vardagligheten, att Buchman själv fungerar som mötesledare och mötes-talare i Caux, men under mitt rätt korta besök hade jag ändå förmånen att få vara med om tre sådana tillfällen. Och det blev stunder, som kvarlämnade starka intryck.

Utän risk att bli alltför mycket korrigerad av historiens dom vågar man nog ända säga, att Frank Buchman kan räknas bland världens främsta andliga ledaregestalter just nu, och alldeles uppenbart hör han icke till den världsrännvända sorten. Han ser tydligen med en mycket realistisk blick på tidsläget och människorna. Han nöjer sig därför inte med att predika sin tro för vem som helst som vill höra på, han organiserar i stället ett påfallande effektivt system att nå kontakt med personer med inflytande, personer i politiska, ekonomiska och kulturella nyckelställningar. Det är därför Caux är till, det är därför man hittills kunnat notera representationer för 51 nationer där och det är sist och slutligen därför som konferensens "gästbok" rymmer sådan mängd av folk med titlar och positioner, att den som ville misstyda kunde frestas tala om en MRA som "överklassreligion".

Frank Buchman kan konsten att "ta folk",

den saken blir man genast övertygad om. Som talade fångslar han med enkla, sympatiska medel. Han talar långsamt och eftertänksamt, använder tankepausen med mästare och låter en varm människokännande humor glittra över allvarsorden. Han präglar gärna in det han vill betona med en anekdot eller en händelse, ur sin egen händelserika levnadsbana. Vid ett möte sade han sig vilja berätta en liten kinesisk historia, och den historien visade sig ha omiskännliga likheter med de kända kinesiska askarna, som gömma sig den ena inuti den andra i förbryllande följd. Slutpoängen satt långt inne, men det fanns — och den träffade prick i lyssnarnas av den spända förväntan vidöppnade sinnen.

Det är inte heller att ta miste på att Buchman själv är väl medveten om sin självklara ledareställning inom rörelsen. Trots sin ålder och trots att han inte undgått ohälsans prövningar är han beundransvärt vital även om håret vitnat och glösnat och han numera är lätt böjd. Det avgörande ordet i rörelsens inre krets är tydligen hans, och det är nog inte utan skäl man gärna vill ställa frågan, hur det skall gå med rörelsen när Buchman en gång måste släppa ledningen. För honom själv och rörelsens entusias-

tiska anhängare är det naturligtvis en fåvitsk fråga, eftersom drivkraften kommer ur djupare källor och verket är Guds. Men man kan ändå inte låta bli att ställa den. Det mänskliga redskapet har ändå sin betydelse.

Man kan nog inte heller komma ifrån en tendens inom rörelsens, som stöter den kritiskt sinnade iakttagaren — en tendens till ledaredyrkan, en böjelse att hylla den store ledaren av rörelsen som helgons vederlike. Men den mänskliga entusiasmen har ju sina övertoner och man bör kanske inte mäta med för snål måttstock. Även de som sträva på den goda vägen bör kanske ha rätt att hylla och glädjas över sin banérförare.

MRA:s anspråk på att företräda en ny ideologi,

en ny livsfilosofi, kan man också med skäl ställa sig kritisk till. Även här är det nog fråga om en eftergift åt den folkliga entusiasmen, som rörelsen väcker och kanske behöver väcka för att gripa sinnen och vinna terräng. I den höga självuppskattningen och överorden ligger ju alltid en viss procent nyttig självstimulans. Man får balansera det negativa mot det positiva. När den entusiastiska MRA-anhängaren hävdar att han förkunnar en ny filosofi, så vill den mera kritiske gärna invända, att det nya i MRA är inte idéerna men däremot metodiken.

Frank Buchman faller med sin förkunnelse tillbaka på de kristna grundsanningarna, han vill att människorna skall ställa sig under Guds direkta ledning och samarbeta med varandra i hjärtlig och uppriktig förståelse. Detta är ingenting nytt. Det nya är att man dragit lärdom av och tillämpar en del av den psykologiska forskningens nyare rön.

Man har tagit vara på behovet av gemenskap, behovet av ro och inre samling inför livets uppgifter och man har återinsatt tjänandet, det personliga uppgäendet i en ädel strävan mot ett stort mål, på den centrala plats det en gång hade i den tidiga kristendomen. Just därigenom har synbarligen Frank Buchmans förkunnelse fått en förmåga att gripa och entusiasmera nutidsmänniskor, som den onekligen i större eller mindre grad formbelastade kyrk-kristendomen inte har. Den är mera inställd så att säga på "direkt aktion", den vill se omedelbara resultat i "förvandling" av människornas livsuppfattning och därmed samtidigt i deras praktiska liv.

Ett sympatiskt drag hos MRA-rörelsen är vidare att den så självklart ger rum för den naturliga livsglädjen, den vågar tillåta humorn att förgylla även det djupa allvaret, den har absolut tagit upp teatern och t. o. m. revyn som förkunnelsemedel och den vill göra den kristna bönen i form stilla lyssnande på Gud till ett självklart inslag i vardagsliv och arbetsliv. Och sist men icke minst, den är icke sekteristisk eller trångsynt, den sätter icke murar mellan trossamfundet och sorterar icke in människorna i fack efter nyanserna i religiös uppfattning, den är utpräglat tolerant.

I Caux-konferensen deltar t. ex. både protestanter och katoliker liksom anhängare av de mest skilda andra trossamfund, man vill nå över de murar som ras och hudfärg, tro och samhällsuppfattning rest mellan människorna. Och man synes ha hunnit ett första litet stycke på väg.

VÄSTER-
BOTTENS-

KURIREN
7.10.1947